

Pilgrimsresa i Teresa av Avilas fotspår 11-20 september 2015

Ledare: Biskop Anders Arborelius, ocd

(Predikningarna är nedskrivna efter bandinspelning av en deltagare)

I. Den 12 september. Karmelitklostret i Toledo.

Vi är pilgrimer i Teresas fotspår. Faktiskt är det försynens skickelse att vi just börjar med en Mariamässa. Den tradition som Teresa (1515-1582) tillhörde, den karmelitiska, är en Mariaorden präglad av Mariaspiritualitet. Teresa såg på hela sin verksamhet, sin kallelse, som ett sätt att efterfölja Jungfru Maria i hennes kärlek till Jesus. Gång på gång säger Teresa, att det är Marias dräkt hon bär. Själva dräkten, skapularet, påminner henne om att hon står under Jungfru Marias beskydd. Det är också viktigt för oss att vi under de här dagarna medvetet litar på Jungfru Marias förbön och hjälp, så att hon kan föra oss in i den djupa, förtroliga vänskap med Jesus som är själva livsluften och målet för vårt liv.

I denna stad skrev Teresa flera av sina viktigaste verk. Därför har vi framför oss en pilgrimsstaty, där hon sitter och skriver med sin gåspenna och Anden som svävar ovanför. Teresa var alltid medveten om att det var den Helige Ande som inspirerade henne. Vi ser duvan över hennes huvud. Tänk om vi också kunde vara lika öppna för den Helige Ande, så att det vi skriver, tänker och säger är mer inspirerat av Anden än av våra egna önskningsplaner. Här i Toledo fick Teresa några lugna år. Innan hon stiftade kloster fick hon också vara gäst hos en rik adelsdam. Där, säger hon, lärde jag mig att förakta rikedomen. Jag lärde mig att förstå den heliga fattigdomens värde och att inte söka titlar och höga ämbeten. Det var något som blev mycket tydligt för henne.

Johannes av Korset (1542-1591) blev här i Toledo instängd i ett litet rum av sina skodda medbröder och flydde därifrån genom att fira sig ner utanför stadsmuren. Under dagarna i fängelset fick han sin inspiration för sin dikt "Själens dunkla natt". Det lidande, de svårigheter som vi människor drabbas av kan hjälpa oss att bli renade till den fulla kärleken. I stället för att bli bittra över det som är tungt och svårt, över människors motstånd och förföljelse, kan vi bli förenade med Jesu lidande och så tillsammans med honom ta emot uppståndelsens nåd och gåva. Det var här i Toledo som den djupa erfarenheten av den dunkla natten fick Johannes av Korset att förstå, att vi alltid är förenade med Jesus, även när livet är tungt och svårt.

I nutiden blev Toledo också en plats där lidandet blev stort. Under spanska inbördeskriget (1936-1939) dödades här etthundra präster på en månad. Hela karmelitbrödrakommuniteten mördades utom en som råkade befinna sig i Rom. När jag kom till Rom 1978 träffade jag en äldre, spansk präst som var mycket from. Men man såg också på hans ansikte att det var någon som hade gått igenom ett stort lidande. Han var den ende av karmeliterna i Toledo som överlevt massakern. I Toledo minns man detta, men alltid i förlåtelsens tecken. En kristen kan bara bli martyr, om han förlåter sina bödlar. Det är också viktigt för oss att komma ihåg, att lidande, människors motstånd, förföljelse och illasinnade ord inte får göra oss bittra, utan i Jesu efterföljd får vi förlåta. Även det svåra kan lära oss mycket om det kristna budskapet.

Tillsammans med Teresa och Johannes av Korset skall vi som pilgrimer besöka platser i denna stad och försöka se vad Gud har att säga oss här. Vad kan jag lära mig att förstå? Hur

kan jag lära mig att förlåta? Hur kan jag lära mig att inte fastna i bitterhet över det som har varit tungt och svårt i mitt liv? Vi ber för varandra att vi här tar emot det som den Helige Ande säger oss. Tänk på, medan ni går omkring här i staden, att ni har duvan, Anden, som sitter ovanför er och viskar i ert öra, hur ni i ert liv kan öppna er för Jesus. Hur kan jag lära mig av honom? Hur kan jag lära mig att dra nytta av det lidande, de svårigheter som jag gått igenom, så att jag inte fastnar i det som är tungt och bittert. Vi ber för varandra att vi under Jungfru Marias beskydd och med den Helge Andes hjälp ser vad den heliga Teresa kan hjälpa oss att förstå.

2. Den 13 september i församlingen San Frutos, Segovia

(kort sammanfattning på svenska, predikan i övrigt på spanska)

Kära bröder och systrar, dagens budskap är korset, att Jesus fick ta sitt kors på sig för vår skull. Vi måste som hans lärjungar gå i hans spår. Också vi är kallade att bära vårt kors för världens frälsning. Innerst inne vet vi vad som är vårt kors, vad det är vi kämpar med, lider av och har fått som delaktighet i Jesu heliga kors. Det kan vi inte komma undan, utan vi måste ta det på oss och lära oss att älska det. I det som är svårt, det inre såret, de svårigheter vi kämpar med, möter vi också Jesus.

I går fick vi höra om Johannes av Korset och hans lidande. Det var just där som han kunde möta Jesus på ett djupare plan. Så är det också för oss. Det som har varit det svåraste, det tyngsta för oss kan ändå vara en öppning till att komma Gud närmare. Därför får vi också ta på oss vårt kors för att visa vår solidaritet med Jesus och hela den lidande mänskligheten. I dag tänker vi på alla flyktingar som kommer till Europa och vi ger vårt offer i kollekten till dem för att visa att vi också vill hjälpa dem genom att ansluta oss till Jesus och hans kors.

Låt oss i dag glädja oss över att vi får gå i Jesu fotspår, även när det är tungt och svårt, även när det bli november i Sverige. När det är som mörkast, dystrast och svårast överger oss Jesus inte. Han är med oss, och vi kan mitt i det svåra få hjälp att gå vidare. Vi ber om nåden för varandra att ta på oss det kors som Jesus ger oss och tro att vi kan hjälpa honom att rädda världen. Vi ber om att få bära en liten flisa av Jesu kors för att världen skall räddas.

3. Den 14 september vid Johannes av Korsets grav

Kära systrar och bröder, i dag firar vi det heliga korsets upphöjelse. Festen går tillbaka på en händelse på 300-talet, där kejsarinnan Helena i Jerusalem skall ha återfunnit Kristi kors. Då blev det liksom en ny förståelse av korsets mysterium. Man betonade den del av korset där redan härligheten, segern, triumfen strålar fram. I urkyrkan avbildades alltid krucifixet som ett triumfkrucifix, och man betonade att härligheten redan skymtade fram på Jesu kors. Vi ser något liknande, när vi läser Johannesevangeliet. Redan när Jesus hänger på korset, när han ger sitt liv för att rädda världen, lyser något av Faderns frälsande barmhärtighet fram. Det är inte bara en teologisk insikt utan också en existentiell insikt.

Här kan Johannes av Korset hjälpa oss. Hans största och mest kända verk, "Själens dunkla natt", handlar om den erfarenhet av utblottelse, total fattigdom, oförmåga, som Jesus själv tog på sig. Vi ser det allra tydligast i örtagården i Getsemane, när Jesus ber Fadern att låta kalken gå ifrån honom, om det är Guds vilja. När allt tycks mörkt, hopplöst, utsiktslöst och tomt, har vi möjlighet att överlåta oss till Gud, och då kan ljuset bryta igenom.

Vi ser det också i liturgin. När vi på påsknatten kommer till kyrkan är allt är mörkt. Ingenting finns kvar. Men då tänds den lilla ljuslågan för att peka på mysteriet att Jesus Kristus steg ner till vår värld, gav avkall på sin härlighet, utblottades, föraktades, fick lida och korsfästas för att visa oss Guds solidaritet med den stackars människa, som har fastnat i mörkret, i oförmågan, i synden, i svaghet. Då vänder allting.

Säkert har vi alla var och en på vårt sätt erfarit att ljuset bryter igenom i vårt liv. Många som har kommit till Sverige, har kommit med ett stort lidande, från en förföljelse eller en tragedi. Så småningom har de märkt att Gud var med dem när det var som tyngst. Vi kan peka på den lilla historien om fotspåren på stranden, där en man gick på stranden tillsammans med Gud. Först var det två par fotspår men sedan bara ett par. ”Men var fanns du då, Herre”, undrar mannen. Då säger Herren: ”Det var jag som bar dig”. Du förstod inte att det var jag som bar dig genom lidandet, tragedin, svårigheten och utblottelsen. Men det var därför jag blev människa, säger Herren, för att du inte skulle behöva gå ensam genom det mörker som finns här. Jesus steg ner till just det, tog det på sig och lät det passera genom sitt hjärta. De lidanden, det vi inte riktigt själva kan klara av, vill Jesus ta på sig för att rädda och frälsa oss. Därför ser vi redan på korset något av härligheten stråla fram.

Det kan dröja. Ibland dröjer det väldigt länge, tycker vi. Var är du, Herre? Varför har du övergivit mig, undrar vi, liksom vi ber i psaltarsalmerna. Det är då viktigt att hålla ut, att ha det som Teresa av Avila kallar *determinada determinación*, en beslutsam beslutsamhet, att härda ut, att inte ge upp, att inte släppa taget, även om våra känslor och allt annat har dött. Då kan den lilla hoppfulla lågan tändas, som vi ser i kyrkan på påsknatten, när allt är mörkt.

Här vid Johannes av Korsets grav ber vi för varandra, och vi ber för alla de människor som sitter fast i mörkret. Det är många, också i vårt land. Men faktiskt har just Johannes av Korsets ”Själens dunkla natt” också för många i Sverige inneburit en väg vidare. En av våra största svenska diktare, Hjalmar Gullberg (1898-1961), har tolkat den till svenska. Därför har den blivit känd även utanför de fromma kretsarna. Det är många som genom den dikten har letts vidare till att förstå vad Jesu frälsningsverk betyder: att korset alltid pekar framåt på uppståndelsen, att mörkret aldrig kan bli så tungt att det inte kan släppa igenom en liten, liten strimma av ljus och hopp. Vi ber vi för alla dem som sitter fast i mörkret. Man bad oss att be för en nunna som inte kan klara sig själv. Och man berättade här om att en av mina vänner i Rom, Federico Ruiz, en karmelit som är en av de stora experterna på Johannes av Korset, nu sitter oförmögen. Han kan inte kommunicera och kommer inte ihåg någonting. Också det mörkret kan bli en väg vidare. Säkert har vi alla någon i vår omgivning, någon som kanske frestas att ge upp hoppet, att ta sitt liv, förtvivla eller släppa taget om Kristus. Låt oss bli stilla en stund och tänka på alla dem som just nu går igenom detta mörker. Vi kan bara tänka på alla de flyktingar som nu strömmar in i Europa och be att mörkret skall vika, att Kristi härlighet skall stråla fram på korset, också för dem och för oss, så att vi håller fast vid den beslutsamma beslutsamheten.

4. Den 15 september, karmelitklostret San José i Medina del Campo

Viktigt för oss är att behålla pilgrimsperspektivet. Vi är här för att komma Jesus närmare och för att Teresa av Jesus skall dela med sig av sin djupa vänskap med Jesus, så att hon som blev Teresa av Jesus också hjälper oss att bli Anna (eller vad vi heter) av Jesus. Vi kan peka på oss själva för att komma ihåg att vi alla är delaktiga genom dopets nåd av den oupplösliga

föreningen med Jesus Kristus. Men vi glömmer det ofta. Det är så mycket annat som tränger sig på. Men just under en pilgrimsfärd eller en reträtt är det viktigt att ha blicken riktad på Jesus och hela tiden se de tecken som Fadern ger, de påminnelser vi får från honom, det som gör att hela vårt liv är en historia med Jesus. Vårt livs historia är frälsningshistoria. Jesus är som Francis Thompson (1859-1907), den engelske diktaren, säger: ”*The Hound of Heaven*” (himmelrikets jakthund), som hela tiden följer oss och vill fånga in oss i sitt rike. Ja, kära pilgrimer, när vi i dag är här i denna stad, vill Teresa också påminna oss om detta.

Säkert blir vi alla tagna av tonsättningen av hennes dikt ”*Vivo sin vivir en mi*” (jag lever utan att leva i mig själv). Jag lever alltså mer i Jesus Kristus än i mig själv eller jag blir mig själv, just eftersom jag lever i ständig förening med Jesus. Min identitet ligger i att jag tillhör honom och inte bara mig själv. Det är en process som pågår ändå från dopet och fram till vårt dödsögonblick att Jesus mer och mer tar gestalt i oss, så att vi finner vårt sanna jag i honom, som Paulus säger. Det kan gå lite upp och ner under en lång tid, men just under en pilgrimsfärd får vi så mycket inspiration och hjälp för att upptäcka att Jesus Kristus går med oss på vår pilgrimsfärd.

I dagens evangelium ser vi hur svårt det kan vara för en människa att känna igen Jesus i det vanliga livet. En av de största nådegåvorna är när det går upp för oss att vi hela tiden är föremål för Jesu omsorg. Han talar till oss genom våra medmänniskor. Han ger tecken på sin omsorg, även när det är något jobbigt, när det blir besvikelser. Ingenting i tillvaron är kemiskt fritt från Jesu närvaro.

Så tänk efter vad som var finast på dagen, vad som var jobbigast, var vi såg Jesus, och kanske vi först i efterskott förstod att ett visst möte, den jobbiga situationen eller det glada skrattet egentligen var något som hjälpte oss att upptäcka Jesus. Därför är det så viktigt att ha hjärtat och ögonen öppna för hur Jesus handlar i vårt liv. Det sker ofta genom vanliga ting. Det behöver inte vara så märkvärdigt, så högtidligt, utan det kan vara när vi går här på gatorna, möter människor, ser på byggnader eller hjälper någon av oss som har det lite svårt. Ja, gång på gång kan Jesus komma in i vårt liv. Därför får vi idag försöka göra som Teresa och leva mer i Jesus än i oss själva och finna vår djupa glädje och vår djupa identitet i honom.

5. Den 16 september i La Purísima kyrka i Salamanca

Den helige Albertus av Jerusalem (ca 1150-1214) gav karmeliterna deras regel på 1200-talet. Kärnpunkten i denna regel är att dag och natt meditera över Herrens lag och vaka i bön. Det handlar om att leva i ständig kontemplation och bön. Det var det som Teresa försökte återinföra när hon reformerade orden. Hon ville göra systrarna och bröderna mer hängivna. De är kallade till ständig bön, ständigt samtal och kärleksfullt umgänge med Jesus Kristus.

När vi i dagens evangelium hör om kvinnan som fick mycket förlåtet, tänker jag på två ord som Teresa har sagt. Hon säger ofta att hon är ”världens största synderska”. Innan hon dog var hennes sista ord: ”Jag är Kyrkans dotter”. Vi måste komma ihåg att vi alla är syndare och i behov av Jesu förlåtelse och barmhärtighet. När ett av Kyrkans största helgon säger det, förstår vi att det är allvar, även om vi tycker att det låter överdrivet av henne att säga så.

Ju närmare man kommer Gud, desto mer ser man också sitt eget behov av Guds barmhärtighet och förlåtelse. I början ser vi mer de andras synder och tycker att vi själva är ganska bra. Men ju närmare vi kommer Gud, desto mer ser vi det som måste förlåtas och renas hos oss själva,

och vi ser det goda hos andra. I Teresas skrifter finner vi aldrig att hon säger något ont ord om någon, utan hon ser i stället i förstorad skala det lilla goda hos andra. Att verkligen låta Gud komma in i livet innebär att man mer och mer bli medveten om sitt eget behov av Guds barmhärtighet och förlåtelse och samtidigt kan se det goda i förstorad skala hos nästan och glädja sig över det.

Innan Teresa dör kan hon bekänna: ”jag är Kyrkans dotter”. Det är i Kyrkan jag tar emot Guds förlåtelse. Det är där jag möter Jesus Kristus. Det är där jag mediterar över Herrens lag. Det är där jag erfar att Jesus Kristus är min Herre, Vän och Brudgum. I vår tid är vi ganska individualistiska av oss och glömmer bort att vi behöver Kyrkan för att möta Jesus. Det är Kyrkan som ger oss Jesus i sitt ord, i sina sakrament och genom de andra lemmarna. Ju närmare vi kommer Jesus, desto mer känner vi oss som Kyrkans barn och glädes oss över att få tillhöra hans heliga Kyrka. Där får vi tillsammans göra Jesus känd och älskad och låta hans barmhärtighet komma alla som hungrar och törstar efter hans kärlek och barmhärtighet till del. I Faderns och Sonens och den Helge Andes namn. Amen.

6. Den 17 september. Pilgrimsmässa i kyrkan vid Convento de Madres Carmelitas de la Anunciación, Alba de Tormes

Vi kan aldrig säga att nu är vi framme. Nu har vi lärt oss ett moment, och då måste vi genast gå vidare. Bönen är alltid något som är i utveckling, något som hela tiden kan växa till, mogna och bära frukt. Men det finns också avgörande ögonblick, då vi börjar ana vad bönen egentligen är.

För Teresa kom detta avgörande ögonblick, det man brukar kalla hennes omvändelse, då hon mötte bilden av den lidande Jesus, liknande den bild vi har framför oss i detta kapell. Då vaknade Teresa till liv. Hon förstod att Jesus hade älskat henne så mycket att han hade gett sitt liv för henne. Vi vet alla att det är så, men ändå har det kanske inte riktigt trängt in och förvandlat oss, att Jesus har så stor kärlek till oss att han hela tiden erbjuder oss sitt liv, sin kärlek, sin omsorg.

Det är ett av bönen viktigaste, omvälvande ögonblick, när vi förstår att vi alla är inbjudna till den djupa, innerliga gemenskapen med Jesus Kristus och att varje ögonblick är ett möte med honom. Det är då vi börjar förstå att vi är inbjudna till den inre, ständiga bönen, som också Paulus talar om, när han säger att Anden stöder oss i vår svaghet (Rom 8:26). Anden väcker oss till medvetenhet, får oss att börja om på nytt.

Det är Teresas stora nådegåva till hela Kyrkan att hon har lärt oss eller försöker lära oss att leva i inre bön, att förstå att bönen hela tiden finns inom oss, eftersom den heliga Treenigheten lever inom oss. Jesus talar där ständigt till sin Fader och Anden väcker oss att ansluta oss till den bönen. Bönen är inte något vi själva producerar och hittar på, utan bönen innebär att vi ansluter oss till dialogen mellan Fadern och Sonen. Därför lär Jesus oss att säga Fader vår, Abba.

Vi har alla vår personliga livshistoria och vår personliga bönehistoria. Därför kan vi aldrig riktigt jämföra oss med andra och säga att si och så skulle det vara. Men Teresa kan hjälpa oss att förstå att det är allvar, när Jesus verkligen vädjar till oss i kärlek att gå i dialog med honom. Jag säger ibland att vi alla har en inre tankeapparat eller en inre TV. Vi har tankar, intryck, känslor som hela tiden strömmar upp inom oss. Det är liksom en monolog vi för med

oss själva. Vi kan känna att det i dag är kallt och i går var det jobbigt. Vi har allt det som passerar i våra tankar. Men allt det kan vi förvandla till en dialog. I stället för att bara säga att nu är det kallt på morgonen, kan vi säga: ”Herre, vad menar du med det?” Vi kan liksom översätta tankar, intryck tankar, goda eller sämre, till dialog.

Det ser vi i Psaltarpsalmerna. Där möter vi människans djupaste och högsta önsknings, men också hennes hat, synd, uppror och revolt. Så länge vi tar vara på detta material i dialog med Jesus, kan det hända någonting. Psaltarpsalmerna börjar ibland med uppror. Herre, min Gud, varför behandlar du mig så? ”Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig”, säger Jesus själv (Matt 27:46). Men sedan går det i Psaltaren liksom automatiskt och spontant över till lovsång. Lovad och upphöjd vare du. Det har vi sett hela denna vecka. Vi har hela tiden bett samma psalmer, för att komma in i en böneritm, där vi inte nöjer oss med att fastna i våra egna tankar, känslor, erfarenheter utan lägger fram det för Gud. Är jag på dåligt humör, kan jag inte dölja det för Gud, men jag kan i alla fall bearbeta det i dialog med honom.

Så kan Teresa liksom hela den kristna traditionen hjälpa oss att förstå att vi verkligen är inbjudna att, som Teresa säger: *estar con Jesús* (att vara med Jesus). Det är så vi egentligen definierar bön, att vi är med Jesus, hur vi än känner det, vad som än händer. Sedan tillbringar vi vårt liv med att *andar con Jesús* (att gå med Jesus). Vi hörde att man kallade Teresa för *Andariega*, någon som hela tiden går omkring och är på väg. Så är det också med vårt liv här på jorden. Teresa gick alltid med Jesus. Vi skulle kunna sammanfatta hela vårt liv såsom Teresa gör i: *estar con Jesús*. Vi är med Jesus. Vi ber i honom. Vi lever i honom och sedan går vi iväg. Men vi går inte bort från honom. Risker är att vi så fort vi lämnar kyrkan tänker på att nu skall vi gå och shoppa. Nu skall vi göra det och det. Så glömmer vi att vi kan göra allt detta med och i Jesus. Låt oss i dag försöka bli kvar i Jesus, som vi hörde i evangeliet. Teresa hjälper oss, så att vi är i honom och går med honom. Då blir livet något annat, något djupare.

7. Den 19 september. Vigiliemässa i Inkarnationens kloster i Avila

Dagens evangelium är en sammanfattning av hela evangeliet, av påskens budskap, att Jesus Kristus som har dött för vår skull också har uppstått och förblir levande i sin Kyrka mitt ibland oss. Under denna vecka har vi varje dag bett tidegården för påsken. Några tycker att det var lite enahanda att alltid be samma sak. Men i trons värld måste vi höra vissa saker gång på gång för att verkligen ta till oss budskapet. Och påskens budskap är det helt centrala i vår tro. Jesus Kristus har verkligen uppstått och han vill bereda mark för oss i evighetens härlighet. Vi här nere är på väg genom livet med alla dess svårigheter och glädjämnen, men vi måste ha blicken riktad fast mot den förhärligade Kristus.

Jesus Kristus står helt i centrum för vår tro och allt som har med tron att göra. Det märker vi särskilt i detta kloster, som heter Inkarnationens kloster (*Convento de la Encarnación*). Det unika med vår kristna tro är att Gud har blivit människa. Ingen annan religion skulle ens våga andas något sådant. Men för oss är det en självklarhet och själva centrum i vårt liv. Hela vårt liv måste vi växa in i en allt djupare öppenhet för den Gud som har blivit människa och vill möta oss dag efter dag, stund efter stund.

Det är därför vi måste bli som barn för att kunna ta emot Jesus Kristus, Guds enfödde Son och genom honom vår himmelske Fader. När Gud blir människa blir han ett barn. I nästan alla

kloster har vi sett de Jesusbarn, som Teresa alltid ville ha med sig. Vi har fått höra hur hon mötte ett barn som hette Jesus av Teresa. Att Gud blir ett barn för att hjälpa oss att också bli Guds barn är en sammanfattning av evangeliets glada budskap. Hela vårt liv kan vi bli mer och mer barn. Ju äldre vi blir desto mer barn kan vi bli. Det är liksom den omvända ordningen. Mer och mer kan vi ta till oss barnskapet, övertygelsen om att vi verkligen är Guds älskade barn och försöka leva som sådana.

Under dessa dagar i Teresas fotspår har vi försökt öppna oss för hennes budskap som innebär att vi helt och fullt tar emot Jesus Kristus i vårt liv. Vi får se på varje dag som en möjlighet att växa allt närmare honom och upptäcka mer av hans kärlek, ta till oss mer av den och förvandlas och bli honom alltmer lika. Det är bara så vi kan förmedla evangeliet, om någonting av Kristus märks, syns och hörs i oss.

Speciellt i vår sekulariserade miljö i Sverige är det egentligen bara det personliga vittnesbördet om Kristus som kan öppna människor för Kristus. Det är vår uppgift att verkligen ta på oss uppdraget att mer och mer växa in i den

djupa Kristusföreningen för att kunna ge honom vidare. Här under denna pilgrimsfärd har vi överallt funnit kyrkor, kloster, bilder av Teresa, och vi har nästan inte kunnat undgå att ta emot allt detta. Men det är nu det börjar på allvar, när vi kommer hem till vårt eget kära land, att där försöka leva av denna andliga rikedom. Det är inte alltid är så lätt.

Vi blir inte så lätt påmind om Jesus Kristus, om helgonen och tron, men vi måste då ha ett inre förråd, ett inre skafferi av andliga skatter med oss hem. Det är det ni skall packa ner i era väskor. Det är det som skall välsignas som yttre tecken på en inre rikedom som ni bär i era hjärtan genom denna pilgrimsfärd. Det är viktigt att lita på att ni har fått en andlig skatt med er under de här dagarna, en skatt som skall hjälpa er därhemma att verkligen förmedla det glada budskapet om Jesus Kristus. Vi gör det alla på vårt sätt. Därför är det viktigt att försöka se hur jag i min situation, i min familj, på min arbetsplats, i min miljö kan göra Jesus känd och älskad. Hur kan jag förmedla något av det jag bär inom mig?

Det är den nåden vi skall be om i denna avslutande mässa, att vi får med oss en andlig skattkammare, som i vårt inre hjälper oss att leva i en ständig kärleksförening med Jesus. Då märks det, kära bröder och systrar. Om vi verkligen lever av evangeliet, går det inte att dölja hur mycket vi än försöker. Det underbara är att när en människa drivs av Jesu kärlek och låter den strömma in i hennes liv, då syns, hörs, märks, ja, luktas det på något sätt. Det är underbart att människor ibland kan snusa sig fram till var det finns en äkta kristen tro och kärlek.

Det är vår uppgift att packa ner i väskan den skatt som den heliga Teresa, Johannes av Korset och alla de underbara människor vi har mött kan hjälpa oss att ta med oss. Det har hela tiden funnits människor som har velat hjälpa, stödja och uppmuntra oss. Vi har mött dem på gatorna, i klostren, ja, överallt. Det vi mest av allt kanske kommer ihåg är att vi överallt kände den gemenskap med Kristus, som är livet i Kyrkan. Överallt finns det människor som har tagit emot Jesus Kristus och vill hjälpa varandra att leva av evangeliet.

Här i Inkarnationens kloster får vi verkligen ta emot allt detta, den totale Kristus, *Totus Christus*, Jesus Kristus och hans mystiska kropp, Kyrkan. Vi kan aldrig skilja Kyrkan från Kristus. Vi får alltid Kristus i och genom och för Kyrkan. Det är inte bara en individuell angelägenhet utan det underbara är, att när Jesus Kristus träder in i världen samlar han sig alltid en vänkrets, en gemenskap, ett heligt folk. Det är vår stora nåd att få tillhöra Jesu heliga,

Katolska Kyrka. Här tror jag att vi alla har stärkts i denna glädje och tacksamhet. I Sverige är det inte så lätt att vara katolik, men det är lika underbart där hemma som här. Därför får vi ibland tåla de lite spydiga anmärkningarna, de hånfulla leendena, de lite menande blickarna som vi alla har mött. Då blir vi lika Kristus som också blev föraktad och som man också såg över axeln och inte ville veta av. Det ingår också i vår Kristusefterföljelse att få lida med och för Jesus Kristus. Då kan vi också med tillförsikt gå härligheten till mötes.

Ja, kära bröder och systrar, det finns oändligt mycket mer vi skulle kunna tala om som vi har fått här. Men jag skall inte trötta er. Det är också ett tecken på en viss kärlek att man inte tröttar ut folk med långa predikningar. Vi tar med Jesus Kristus i våra hjärtan och vi får dela med oss av honom.